

РЕШЕНИЕ

№ 657

гр. София, 06.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 102-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: НИКОЛАЙ Б. ВАСИЛЕВ

при участието на секретаря ЙОРДАНА П. ТАШЕВА
като разгледа докладваното от НИКОЛАЙ Б. ВАСИЛЕВ Административно наказателно дело № 20231110210352 по описа за 2023 година

при участието на секретаря *Йордана Ташева*, след като разгледа докладваното от *съдията н. а. х. дело № 10352* по описа на СРС за 2023 година, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава Трета, раздел V (чл.58д – 63д) от ЗАНН.

Образувано е по жалба на А. Г. М., чрез процесуален представител адв. М. Л., срещу Електронен фиш (ЕФ) сер. К № 6275018 от 30.08.2022г. на СДВР, с който на осн. чл.189, ал.4 вр. чл.182, ал.4 вр. ал.1, т.3 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) за *повторно* нарушение по чл.21, ал.2 вр. ал.1 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 (двеста) лева.

В жалбата се сочи, че издаденият електронен фиш (ЕФ) бил незаконосъобразен, защото в него не бил посочен собственикът на моторното превозно средство, посочено в ЕФ, като жалбоподателят не бил нито собственик, нито управлявал превозното средство, а в съдържателната част на оспорвания акт по никакъв начин не е конкретизирано в какво качество жалбоподателят следва да отговоря за процесното нарушение. Сочи се, че не била изпълнена надлежно процедурата по чл.186, ал.4 от ЗДвП, защото нямало доказателства до собственика на превозното средство да е изпращана покана да се яви в съответната служба за контрол, за да му бъде издаден ЕФ или да посочи лицето, управлявало въпросното МПС, с което е извършено нарушението, и едва ако лицето не се яви – да се пристъпи към издаване на ЕФ на собственика или на управителя на юридическото лице – собственик. Нямало и доказателства, че собственикът на заснетото МПС е посочил жалбоподателя като лице, на което е предоставено управлението на автомобила, а получаването на тази информация

извън процедурата по чл.186, ал.4 от ЗДвП било ирелевантно и процесуално недопустимо, а нейното изпълнение – съществено нарушение на процесуалните правила. Твърди се, че жалбоподателят не бил изпълнил процедурата по чл.189, ал.5, изр.2 от ЗДвП, която предвиждала задължение за представяне на декларация на лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на МПС, а жалбоподателят не разполагал с такава информация. Изложени са и доводи, че оспореният електронен фиш бил издаден и в нарушение на материалния закон, защото жалб. М. не бил нито собственик на заснетото МПС, нито е управлявал същото, за да му бъде търсена административно-наказателна отговорност за нарушението, което се твърди. В жалбата си жалбоподателят изразява сериозните си съмнения дали в действителност е приспаднал съответния за техническото средство толеранс (– 3 %) от измерената скорост, като ако измерената скорост е равна на установената, то превишението би било по-малко от соченото в ЕФ и правната квалификация на нарушението би била различна (такава по чл.182, ал.1, т.2 от ЗДвП). Отправено е искане за отмяна в цялост на процесния ЕФ, като се претендира и присъждането на разноски, които съдът да определи по чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата (ЗАДв).

В съдебно заседание жалбоподателят А. Г. М., *редовно* призован, не се явява, като неговият упълномощен процесуален представител адв. Л. поддържа жалбата с изложените в нея доводи и съображения.

Административно-наказващият орган – СДВР, *редовно* призована, не изпраща процесуален представител, като са представени писмени бележки по съществото на спора, като се претендират разноски за юрисконсулт и е отправено възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение (вж. л.58-60).

Съдът, като обсъди становището на страните, служебно провери атакувания електронен фиш, анализира поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото доказателствени материали, съобрази разпоредбите на закона, приема за установено следното:

По фактическите обстоятелства и доказателствените материали:

Посредством запис от мобилна (*преносима*) видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на регистрационни номера и комуникации тип „Cordon M2” с фабр. № MD 1197, *монтирана на триножна стойка* (вж. протокол на л.17) било установено, че на 15.07.2022г., в 19:06.56 ч., в гр. София, бул. „Цариградско шосе”, срещу № 200, с посока на движение от ул. „Околовръстен път” към ул. „Павел Красов”, се движело моторно превозно средство – лек автомобил марка/модел „Ауди А 6” с рег. № *********, със скорост на движение от **75 км/ч.**, при *въведено с пътен знак „В 26 – Забранено движението с по-висока от означената скорост”* ограничение за пределната скорост в населено място от 50 км/ч. (*вж. снимков материал – л.19*). Изготвена била снимка (вж. л.9).

Нарушението е установено чрез преносима видео-радарна система за наблюдение и

регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на регистрационни номера и комуникации „Cordon M2” с фабр. № MD 1197, която била поставена до платното за движение (вж. л.18), и била вписана под № В-46 в Регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване (СИ), със срок на валидност до 13.06.2027г. (вж. л.34, 39). На посоченото техническо средство „Cordon M2” с фабр. № MD 1197 била извършена последваща проверка на 15.03.2022г. със срок на валидност една година, като за тази проверка е съставен Протокол № 09-СГ-ИСИС/15.03.2022г. за проверка на видео-радарна система (вж. л.12, 35, 40).

Въз основа на горния снимков материал, на 30.08.2022г. **неизвестно лице от СДВР** издало обжалвания ЕФ сер. К № 6275018 за това, че на 15.07.2022г., в 19:06 ч., в гр. София, по бул. „Цариградско шосе”, с посока на движение от ул. „Околовръстен път” към ул. „Павел Красов”, срещу № 200, с моторно превозно средство (МПС) – лек автомобил марка/модел „Ауди А6” с рег. № ***** се движело със скорост от **72 км/ч.**, при въведено със знак „В 26” ограничение на скоростта от **50 км/ч. (собственост на А. Г. М.)**, е извършено нарушение за скорост, установено и заснето с горното техническо средство, като е отчетено **превишение** на разрешената скорост с **22 км/ч.**, а **нарушението било извършено в условията на повторност** в **едногодишния срок от влизане в сила** на ЕФ сер. К № 5318706. Поради това и на осн. чл.189, ал.4 вр. чл.182, ал.4 вр. ал.1, т.3 от ЗДвП на лицето А. Г. М. (жалбоподател по делото) било наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 (двеста) лева за нарушение по чл.21, ал.2 вр. ал.1 от ЗДвП.

Посоченият ЕФ бил връчен на жалбоподателя на 28.06.2023г., след което с жалба вх. № 198429/11.07.2023г. ЕФ бил обжалван пред СРС (вж. л.1).

Според извадката от информационната система на Отдел „Пътна полиция” – СДВР собственик на въпросното превозно средство *към 10.01.2017г.* са лицата Т.И. М.а и Р. Г. М. (вж. л.10).

От извлечението от информационната система на пътната полиция се установява, че на *05.10.2021г.* от ОДМВР – гр. Ловеч бил **издаден** ЕФ сер. К № 5318706/05.10.2021г. (вж. л.22), с който на осн. чл.189, ал.4 вр. чл.182, ал.1, т.2 от ЗДвП на жалбоподателя А. Г. М. било наложено наказание „глоба” от 50.00 (петдесет) лева, като този ЕФ бил **връчен на 29.12.2021г.** и **влязъл в сила на 13.01.2022г.** (вж. л.23).

Изложените фактически обстоятелства съдът приема за установени въз основа на събраните по делото доказателствени материали: **писмените доказателства**, приобщени по надлежния ред на чл.283 от НПК: писмо от ОПП-СДВР (л.7), справка за собственост на МПС (л.10), заповед № 8121з-931/30.08.2016г. на министъра на министъра на вътрешните работи (л.11), протокол за проверка № 09-СГ-ИСИС/15.03.2022г. на средството за измерване (л.12, 35-36, 40, 52), извлечение от регистъра за „одобрен тип” средство за измерване (СИ) (л.13, 37-38, 41-42, 53), решение за одобрение на типа на уреда за измерване (л.14), справка с данни за издаване/връчване на процесния ЕФ (л.16), протокол за използване на автоматизирано техническо средство (АТСС) (л.17), ежедневна форма на отчет (л.20),

справка-картон за водач с данни за нарушения по ЗДвП (л.21), предходен ЕФ (л.22), справка с данни за издаване/върчване/влизване в сила на предходния ЕФ (л.23), писмо изх. № 57-00-206-1 от 20.11.2023г. от БИМ (л.34, 39), писмо от 21.11.2023г. от Столична община – Дирекция „УАТ” (л.45), схема за организацията на движението в пътния участък (л.46-48), писмо от ОПП-СДВР (л.51), писмо от Столична община – Дирекция „УАТ” (л.69), възлагателно писмо (л.70, както **и вещественото доказателство**: 1 (един) бр. фотоснимка (л.9).

По делото **няма** разпитвани свидетели и затова към конкретния случай няма относими гласни доказателства.

Приложените по делото *писмени доказателства* са обективни, достоверни и имат доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства, като поради това съдът ги кредитира изцяло. Въз основа на тези доказателства се установява датата, часа и мястото на административното нарушение и автомобилът, с който е извършено въпросното нарушение, но писмените доказателства **не установяват** редица релевантни обстоятелства: *ограничението на максимално разрешената скорост с наличен пътен знак*, което се твърди в оспорвания електронен фиш (50 км/ч. – бел. с.), с оглед данните за категорията на превозното средство, както и с оглед наличната информация от общината за **съвсем друго ограничение** на скоростта в този пътен участък, въведено с нови знаци „В 26” (вж. л.46-48; 70 км/ч. – бел. с.); *точната стойност на отчетената скорост на превозното средство* (в ЕФ тя е 72 км/ч., а на снимковия материал – 75 км/ч., но с оглед допустимата грешка на СИ от ± 3 км/ч. за скорости **до 100** км/ч., същата може да бъде и 78 км/ч.), както *и точното превишение на разрешената скорост* – в ЕФ е отразено *превишение* от 22 км/ч., а на снимковия материал с оглед данните в него *превишението* би следвало да бъде 25 км/ч., ако *се приема за установена пределна скорост на движение* съобразно пътния знак от 50 км/ч.; при наличието на въведена в действие организация на движението **след** на 20.10.2021г. с **въведено ограничение** от 70 км/ч. с нови пътни знаци „В 26”, то тогава стойностите биха били: 75 км/ч. отчетена скоростта на МПС и *превишение* от 5 км/ч. (при приспадната максимално допустима грешка (толеранс) от 3 км/ч.), което би довело и до „съществени изменения” в съдържателната част на оспорвания ЕФ, но **и до промяна в правната оценка на деянието**.

Отделно от това, от писмените доказателства по делото **не се установява** безспорно *мястото на извършване* на процесното административно нарушение (до/срещу номер 200), вкл. и *дали автомобилът се е движил в рамките на или извън населеното място*, за да бъде преценена каква е максималната законово разрешена скорост за движение, съотв. дали **има наличие на знак**, въвеждащ друг предел на разрешената скорост. **Противоречията** относно *въведеното с пътен знак ограничение на скоростта на движение* са непреодолими, доколкото представената фотоснимка със знак за въведено ограничение от 50 км/ч. (вж. л.19) **няма каквито и да било данни** да е от процесния пътен участък, а представената от общинските власти схема на организацията на движението **сочи еднозначно на въведено друго ограничение на скоростта** на движение на превозните средства за дадения пътен

участък. Отделно от това, от писмените доказателства по делото безспорно се установява, че собствеността върху въпросния автомобил към датата 10.01.2017г. – автомобилът е собственост **не** на жалбоподателя А. Г. М., а на други физически лица (Т.И. М.а и Р. Г. М.).

Доколкото доказателствената съвкупност, събрана по реда на НПК, е еднопосочна, взаимно обусловена и достоверна, на осн. чл.305, ал.3, изр.2 от НПК вр. чл.84 от ЗАНН съдът намира, че не се налага по-подробен анализ на събраните по делото доказателства и приема за безспорни изложените фактически изводи.

Въз основа на установените фактически обстоятелства, се налагат следните **правни изводи** от страна на първостепенния съд:

Жалбата изхожда от легитимирана страна (наказаното физическо лице), депозирана е в преклузивния срок по чл.59, ал.2 вр. чл.58д, т.4 от ЗАНН (ЕФ е връчен на 28.06.2023г., а жалбата е от 11.07.2023г.) и е насочена срещу обжалваем (подлежащ на съдебен контрол) административно-наказателен акт, в който смисъл се явява *процесуално допустима*.

Разгледана по същество, жалбата е **основателна** по следните съображения:

По правило, при разглеждане на дела по оспорване на електронни фишове районният съд е винаги инстанция по същество (арг. чл.63, ал.2 – 9 от ЗАНН) и като такава следва да провери законността им, т. е. дали са били спазени процесуалните правила и дали е правилно приложен материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя (арг. чл.314, ал.1 от НПК вр. чл.84 от ЗАНН).

Настоящият съдебен състав счита, че в хода на административно-наказателното производство са **допуснати съществени нарушения на процесуалните правила**, водещи до опорочаване на същото и до ограничаване на правото на защита на жалбоподателя, което налага **отмяна** изцяло на атакувания електронен фиш, като съображенията са следните:

На **първо** място, в ЕФ липсват **данни за извършителя на административното нарушение**, тъй като е посочен собственикът и ползвателят на МПС, но **не и лицето**, което конкретно на 15.07.2022г. в 19:06 ч., в гр. София, по бул. „Цариградско шосе”, с посока на движение от ул. „Околовръстен път” към ул. „Павел Красов”, срещу № 200, е **управлявало** въпросното МПС, т. е. **водачът** на това превозно средство. Поради това съдът приема, че в ЕФ сер. К № 6275018 от 30.08.2022г. **не са** посочени **всички съставомерни елементи** на процесното административно нарушение – **не** е отбелязано кой е **управлявал** заснетото МПС, респ. кой е **авторът** на нарушението (нарушителят). Качеството на собственик на дадено лице спрямо конкретното МПС, заснето с техническото средство, **не го прави автоматично нарушител на правилата**, установени в разпоредбите на Раздел IV – „Скорост и дистанция. Намаляване на скоростта” на Глава Втора от Закона за движението по пътищата. Посочената в оспорения електронен фиш **нарушена законова норма** (чл.21, ал.1 от ЗДвП) **недвусмислено** сочи за **извършител** на това нарушение „**водача на пътното превозно средство**”, с което е превишена въведената от закона максимално допустима скорост на движение, доколкото чл.21, **ал.2** от цит. з. **единствено има значение за „означаването” на различна от законовата скоростта на движение, която не следва да се**

надвишава, но няма отношение към автора (извършителя) на този тип нарушения. В тази връзка, в обжалвания ЕФ въобще не е отразено кое е лицето, което е било „водач” и е управлявало лекия автомобил „Ауди А6” с рег. № *****, заснето от видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на номера и комуникации.

Законът точно и изчерпателно в **чл.189, ал.4** от Закона за движението по пътищата въвежда понятието електронен фиш, както и необходимите законови предпоставки за валидността на същия. За разлика от общите процедурни правила по ЗАНН, изискващи *двуетапност на извънсъдебната фаза* на производството, а именно – започване на административно-наказателното производство със съставяне на АУАН и завършването му (при доказано административно нарушение) с издаване на НП от конкретен наказващ орган, разпоредбата на чл.189, ал.4 от цит. з. урежда и допуска **изключение** от тези общите правила. В този смисъл издаването на ЕФ е подчинено на **строго** определени условия, визирани в разпоредбата на чл.189, ал.4 от ЗДвП (ред., ДВ, бр.84 от 08.10.2021г.), а именно: **нарушението да е установено и заснето** с техническо средство, и в отсъствието на контролен орган и на нарушител. Това налага категоричният извод, че издаването на ЕФ е **строго лимитирано и възможно само** в случаите, в които съответните технически средства са позиционирани предварително, т. е. *стационарни*, със съответните предварително обозначения за съществуването им и тези средства функционират при автоматичен режим, който сам по себе си **не** налага наличието на обслужване от страна на контролните полицейски органи – именно в този смисъл следва да се разбира употребеното в закона „*в отсъствие на контролен орган*”. Във **всички останали случаи** на използване на **преносими** системи за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение, наличието на т. нар. „човешки фактор” и тяхното непосредствено използване и обслужване от контролен орган (полицейски екип), както е в случая (вж. ежедневната ведомост и протокол за ползване на АТСС – л.17 и л.20), *разпоредбата на чл.189, ал.4 от ЗДвП не важи* и за установяване на нарушения на правилата на ЗДвП с тези технически средства следва **да се спазват общите правила и ред** на ЗАНН – съставянето на АУАН и издаването на НП.

В конкретния случай, за съставянето на ЕФ сер. К № 6275018 от 30.08.2022г. контролният орган е използвал **преносима** видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на регистрационни номера и комуникации тип „Cordon M2” с фабр. № MD 1197, която е **монтирана** на триножник (вж. л.11), което означава, че *се обслужва по време на работа от полицейските служители*, които в случая са били **двама**. При установяване на административно нарушение, свързано със скоростта на движение, за полицейските служители се **поражда задължение** за *спиране на водача* на МПС, с което е извършено **нарушението**, за да бъде установена неговата *самоличност*, да му бъде показан клипът на нарушението и да му бъде съставен от тях АУАН. В разглеждания случай, административното наказание на жалбоподателя е наложено с електронен фиш, а **не** с наказателно постановление, като по принцип тази възможност е предвидена, но само при спазването на съответните (горепосочените) правила за това.

Доколкото обаче, процедурата е значително по-облекчена от тази по ЗАНН, то **законът определя точно и изчерпателно** условията, при които се издава електронен фиш. При формулировката на разпоредбата чл.189, ал.4 от ЗДвП (ред., ДВ, бр.84 от 08.10.2021г.), и установеното по делото използване на *преносима* система за контрол на скоростта на МПС, която функционира в **присъствието** на полицейски служители, **прави неприложима** хипотезата на чл.189, ал.4 от ЗДвП. В случая е *допуснато нарушение на законовите правила*, позволяващи налагането на административно наказание с ЕФ и тези нарушения се преценяват от съда за съществени такива. При *наличието на използвана преносима (мобилна) система за контрол на скоростта* и при **наличието на контролни органи** на мястото на реализиране на процесното административно нарушение не следва да се ангажира административната отговорност на нарушителя чрез издаването на ЕФ, а следва наказанието да се наложи по реда и условията на ЗАНН – чрез съставяне на АУАН с описание на констатираното нарушение и издаване впоследствие на НП за налагане на съответното наказание.

С оглед на гореизложеното, по делото безспорно се установява, че електронният фиш е издаден за нарушение, установено в **отсъствие на законовите предпоставки на чл.189, ал.4 от ЗДвП**, поради което и същият следва да бъде **отменен** поради неспазване на процедурните правила по издаване.

В тази връзка следва да се посочи също, че от доказателствените материали по делото **не се установява категорично водачът на автомобила**, дори и да се приеме, че данните за **собствеността** на заснетия лек автомобил, с които разполага в информационните си масиви Отдел „Пътна полиция” на СДВР, да са *верните*, то съгласно разпоредбата на чл.189, ал.5 от ЗДвП електронният фиш е следвало *да се изпрати на лицето по чл.188, ал.1 или ал.2 от ЗДвП*, като с оглед правилото на чл.24, ал.1 от ЗАНН за „личния характер” на административно-наказателната *отговорност*, след като съставът на конкретното административно нарушение (това по чл.21, ал.1 вр. чл.182 от ЗДвП) има за субект **водачът** на превозното средство, то и с оглед правилото на чл.188, ал.1, изр.2 от ЗДвП *отговорността на собственика* на автомобила е **акцесорна** – тя ще бъде ангажирана само *когато не посочи на кого е предоставил* моторното превозно средство. По преписката, приложена в рамките на материалите по делото, **няма** никакви данни *собственикът* на автомобила (някое измежду лицата Т.И. М.а или Р. Г. М.) *да е бил призоваван или да е търсена*, за да даде посочената информация относно **водача** на автомобила чрез надлежна декларация, като е ангажирана отговорността на жалбоподателя като *собственик без* да са налице предпоставките по чл.189, ал.5 от ЗДвП за това, а това представлява съществено нарушение на това процесуално изискване. Следва да се обърне внимание и на факта, че жалбоподателят А. М. **не фигурира като собственик или ползвател** на въпросното МПС, нито е налична декларация по чл.189, ал.5 от ЗДвП от собственика, че въпросното МПС, заснето с техническото средство, *е било управлявано от жалбоподателя*.

Н а следващо място, **липсва фактическо описание** на административното нарушение (както изисква разпоредбата на чл.189, ал.4 от ЗДвП), защото в електронния фиш

няма каквото и да било описание с думи на **твърдяното** нарушение. Записано е само, че става въпрос за „извършено нарушение за скорост” и нарушената разпоредба на чл.21, ал.2 вр. ал.1 от ЗДвП и са дадени стойностите на разрешената и на установената скорост на движение. Същината на административните нарушения по чл.21 от ЗДвП се състои, обаче, в управление на МПС със скорост над разрешената, но **никъде** в ЕФ не е посочено, че кой е водачът на въпросното превозно средство, който го е управлявал. Освен това, за прилагането на разпоредбата на чл.21, ал.1 от ЗДвП е от съществено значение освен мястото на нарушението, и в частност – дали става въпрос за населено място, или за случай на извън населено място, които са **обективни елементи** на нарушенията по чл.182 от ЗДвП, и наличието или липсата на определена категория превозно средство, доколкото следва да се прецени какво е въведеното ограничение на скоростта на движение, като от представената справка за собственост на автомобила се установява, че неговата категория е „М1”, а за такава категория **законовото ограничение на скоростта не е 50 км/ч.**, както се вижда от таблицата на чл.21, ал.1 от ЗДвП, което и опровергава **твърденията в ЕФ за ограничение от 50 км/ч.**

От представения по делото снимков материал **не се установява** на мястото на нарушението, където е заснето процесното МПС, да е бил поставен пътен знак „В 26 – Забранено движението с по-висока от означената скорост”, въвеждащ **някакво** ограничение на скоростта (вкл. и соченото в ЕФ), **няма** данни автомобилът да е „попаднал в обсега” на такъв пътен знак – при знаци от Група „В” предписаното правило за поведение от тях действа след знака (арг. чл.49, ал.1 от ППЗДвП) и по правило до следващото кръстовище или до друг знак за отмяна на въведената забрана, или до определено разстояние, отразено с табела (чл.50, ал.1 от ППЗДвП), а на снимковия материал с автомобила въобще липсва знак, съотв. не е отразено точното местоположение на автомобила спрямо този знак. Освен това, **липсва** яснота дали става въпрос за населено място, или за случай на движение извън населено място, доколкото следва да се прецени какво е нормативно (законово) въведеното ограничение на скоростта на движение, или пък въведеното с пътен знак ограничение, като от представения снимков материал **не е видно мястото на движение на този автомобил**, за да може да бъде преценено дали важи ограничението за населено място, или това за извън населено място, а това е от значение и за правната квалификация на нарушението. На снимковия материал със заснетия автомобил **не се вижда** нито поставен пътен знак, сигнализиращ конкретно ограничение на скоростта, за да е изпълнена хипотезата на чл.21, ал.2 от ЗДвП), нито табела, обозначаваща начало/край на населено място, за да се прецени, че автомобилът е бил в рамките на населено място, или извън рамките на населено място, за да се прецени какво е било законовото ограничение. Към казаното следва да се посочи, че Столичната община **е въвела в този пътен участък друго ограничение на скоростта**, както става ясно от писмата на нейната дирекция „УАТ ” (л.45 и л.69), което *е станало още на 20.10.2021г.* – същото е **70 км/ч.** чрез пътен знак „В 26”.

Фактическите обстоятелства, изложени в процесния ЕФ, че автомобилът се е

движел в населено място и при въведено ограничение на скоростта с пътен знак, не се доказват по делото, защото наличните по делото писмени доказателства – снимковия материал с отразено и описано (на гърба) място на поставяне на средството за измерване, **не установяват къде автомобилът се е движел**, което означава, че **няма** как ограничението на скоростта да е било 50 км/ч. – тогава би действало законовото ограничение по чл.21, **ал.1** от ЗДвП, което за МПС от категория „М” (автомобилът на снимката от АТСС е категория „М” съгл. чл.149, ал.1, т.2, б. „а” от ЗДвП – вж. л.10) означава законово скоростно ограничение от **45 км/ч.**, като е без значение дали става въпрос за населено или извън населено място, доколкото е установено движение със скорост от **75 км/ч.** и превишение на скоростта от 27 км/ч. (според измереното от автоматизираното техническо средство и след приспадната грешка), което *съществено променя фактическото обвинение и правната квалификация на административното нарушение – би бил реализиран съставът на същото наказуемо нарушение по чл.182, ал.1, т.3 вр. чл.21, ал.1 от ЗДвП, но при промяна на фактическите обстоятелства*, и то такива, които **не са му предявявани** и той **не се е защитавал** спрямо тях. Изложените съображения са изключително **важни**, т. к. при положение, че **не се установява** посочената в електронния фиш максимално допустима скорост на движение, **то следва да бъде приложена друга хипотеза – на чл.21, ал.1 от ЗДвП**, ако **няма** доказателствени данни за наличието на пътен знак от Група „В”, с който да се означава цитираното в ЕФ ограничение на скоростта; тогава, при законово ограничение от 45 км/ч., и доколкото е установено движение със скорост от 75 км/ч. и превишение на скоростта от **27 км/ч.** (според измереното от техническото средство и след приспадната грешка), то *би бил реализиран състав на нарушение по чл.182, ал.1, т.3 вр. чл.21, ал.1 от ЗДвП.*

Проблемът е в това, че е налице **невъзможност** жалбоподателят А. Г. М. да бъде санкциониран по силата на чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП – първо, защото ще *противоречи на отразените фактически обстоятелства* в процесния ЕФ за наличието на определена скорост на движение, друго ограничение на скоростта и друго превишение; и второ, поради факта, че самата стойност на скоростта *не е установена* категорично, за да се прецени точно какъв е размерът на административното наказание, който зависи от тази стойност. Другият проблем, е свързан с *липсата на точна установеност* на факта дали отчетената скорост на движение на автомобила е била *в рамките на населеното място* (както се твърди в ЕФ), или *извън населеното място*, доколкото **не се установява** от доказателствата първото, а това *също променя и правната квалификация на нарушението – в такова по чл.182, ал.2, т.3 вр. чл.21, ал.1 от ЗДвП*, което съчетано с промяната на фактите е недопустимо. Следва да бъде допълнено, че при наличието в материалите по делото на информационни източници за *различна максимално допустима скорост на движение, то макар при същата хипотеза – на чл.21, ал.2 вр. ал.1 от ЗДвП*, и при въведено ограничение от 70 км/ч., и установено движение със скорост от 75 км/ч., тогава и превишението на скоростта би било **2 км/ч.** (според измереното от техническото средство и след приспадната грешка), то **не бил реализиран състав на нарушение по чл.182, ал.1 вр. чл.21, ал.2 вр. ал.1 от ЗДвП**, защото *минималното превиишение на скоростта*, при което се носи административно-наказателна

отговорност е 10 км/ч. (арг. чл.182, ал.1, т.1 от ЗДвП).

В допълнение, и както беше посочено по-горе, от данните в електронния фиш и данните от вещественото доказателство по делото (1 бр. фотоснимки – л.9), **не може** да се установи *и точната стойност на отчетената скорост* (в ЕФ тя е отразена като 72 км/ч., а на снимковия материал е посочена друга стойност – 75 км/ч.), но за измерени скорости до 100 км/ч. допустимата грешка на техническото средство е ± 1 км/ч., което означава, че измерената скорост на въпросното МПС може да бъде и 74 км/ч., но и 76 км/ч. (с оглед допустимата грешка при измерване чрез симулиран сигнал – бел. с.), но скоростта може и да е била 78 км/ч. (при измерване в полеви условия – бел. с.), както се вижда и от справката за техническите параметри в публичния регистър на БИМ (вж. л.12 и л.42). Не следва да се забравя също така, че съгласно техническите параметри на средството за измерване *грешката при измерване може да бъде и ± 1 км/ч., а не ± 3 км/ч. (за отчетени скорости до 100 км/ч.), съотв. ± 1 %, а не ± 3 % (за отчетени скорости над 100 км/ч.), като това зависи от **режима** на техническото средство, но нито в ЕФ, нито в снимковия материал към него, **е отразено** в какъв **режим** е работела посочената система за контрол на скоростта на МПС „Cordon M2”, защото **това е определящо за приложимата грешка в измерването на скоростта на движение**, както дали взетата предвид грешка е приложима в конкретния случай. Наред с това, по делото **не се установява** и *точното превишение на разрешената скорост* – в ЕФ е отразено превишение от 22 км/ч., а на снимковия материал с оглед данните в него превишението би следвало да бъде 25 км/ч., но **само ако бъде доказано наличието на въведено ограничение с пътен знак от 50 км/ч., доколкото такава правна квалификация се твърди в ЕФ.** Едновременно с това, по делото съдът установява наличието на **друго ограничение** на скоростта на движение в посоченото място на нарушението, което **е въведено с пътен знак** съгл. *разпоредбата на чл.21, ал.2 вр. ал.1 от ЗДвП*, защото според данните в делото за ограничение е **70 км/ч.**, това съществено променя и превишението на скоростта на „засечения” лек автомобил и води до извод за **несъставомерност** на деянието. При **липсата** на посочване на релевантни за даденото конкретно административни нарушения **фактически обстоятелства**, както и противоречията между „описанието” на нарушението и правното му квалифициране, неминуемо се предпооставя пълна неяснота и предположения от страна на жалбоподателя относно конкретните параметри на отразеното нарушение и пределите на следващата се за него отговорност откъм правна квалификация, съотв. вид и размер на приложимата административна санкция.*

Всичко това дава основание на настоящия съдебен състав да приеме, че в конкретния случай административното нарушение е описано фактически изключително лаконично и това **не** позволява на съда да направи еднозначен извод относно нарушителя (автора му), точния вид на административното нарушение, съответно дали то е правилно квалифицирано по чл.21, ал.2 вр. ал.1 от ЗДвП и наказано по чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП, поради което електронният фиш се явява незаконосъобразен и подлежи на цялостна отмяна. Настоящият съдебен състав достигна до извода, че са налице съществени процесуални нарушения, заради които се е стигнало до ограничаване в правото на защита на жалб. А. М., като те са от

такова естество, че не биха могли да се преодолеят в хода на съдебната фаза на административно-наказателното производство, а в допълнение на това – разпоредбата на чл.53, ал.2 от ЗАНН се явява и неприложима, т. к. *самоличността* на нарушителя **не е безспорно** установена.

Доколкото е налице принципното правило, че електронният фиш **не се ползва** с доказателствена стойност относно възприетите в него фактически положения, защото обратното, освен *непредвидено в закона*, би **противоречало на основните принципи за равенство на страните** в процеса и **на разпределение на доказателствената тежест**, и предвид на факта, че ЕФ се явява и предмет на обжалване по делото, чиято законосъобразност и доказаност са в обхвата на преценката на съда по същество, следва изводът, че **в тежест на издателя** на ЕФ **е да установи по недвусмислен начин всички белези и признаци** от обективна страна на административното нарушение чрез *предвидените доказателствени средства*. Такова доказателство се явява единствено приложеният снимков материал, от който обаче **не става ясно при обикновеното му разглеждане и прочит** кое е мястото на нарушението, липсват данни за поставен знак за ограничаване на скоростта или липса на такъв, без данни дали става въпрос за населено или извън населено място, и др. под.). Налице са и доказателства, **опровергаващи фактическите твърдения**, изложени в ЕФ, особено тези за наличието на знаково ограничение на скоростта с посочената стойност. Посочената непълнота и противоречия затруднява проверката на съдебния състав и **препятства упражняването на правото на защита** на жалбоподателя, който следва да **знае всички факти от състава на нарушението, срещу които се защитава, като знае и въз основа на какви доказателства се установяват тези факти**.

В допълнение към казаното в предходния абзац, съставът на съда от първа инстанция намира за необходимо да посочи, че в разглеждания случай е било **наложително** във връзка с установяване на **автора на деянието**, доколкото автомобилът не е бил спрял от контролните органи непосредствено след като средството за измерване на скоростта е отчело движение със скорост над тази, установена със забранителен знак, респ. над максимално допустимата за населено или извън населено място, **да бъде установена на място самоличността на водача**, т. к. фактът на заснемане на лекия автомобил *сам по себе си* се явява **недостатъчен** за установяването на автора (извършителя) на процесното „нарушение за скорост”, без да се предприемат от страна на контролните органи по-нататъшни действия в тази насока.

Наред с констатираните пороци на обжалвания ЕФ, настоящият съдебен състав намира за необходимо да посочи, че са налице **и други пороци** на обжалвания ЕФ сер. К № 6275018 от 30.08.2022г., които са изцяло обусловени **от пропуски в текстовата редакция** на чл.189, ал.4 – ал.11 от ЗДвП, поради **изключително недобрата** нормотворческа техника на законодателя, които пороци са и съответно пренесени и в утвърдения образец на електронен фиш, като съображенията са следните:

На **първо** място, **липсва предвиден конкретен издател** на ЕФ (извън изискването за посочване на съответното териториално поделение на МВР – бел. с.). Известно е от правната

теория, че всеки „документ“ представлява **писмено волеизявление на конкретно лице**, с определени правни последици, а в частност административният акт е волеизявление на **конкретен орган**, натоварен изрично с властнически правомощия и функции, с което волеизявление се засяга благоприятно или не правната сфера на трети лица. *Липсата на предвиден издател* като задължителен реквизит на ЕФ лишава същия от горепосочените характеристики на документ и административен акт, което е юридически и житейски абсурдно. Отделен е въпросът, че тази липса обуславя **пълна анонимност на лицата**, които понастоящем съставят и издават ЕФ, съответно предполага **невъзможност** за осъществяване на адекватен и надлежен контрол на компетентността им, както и невъзможност за реализация на съответен вид отговорност при евентуални техни правонарушения. Не следва да се подминава и фактът, че въпросният фиш носи наименованието „електронен“, като следва да се има предвид, че въпросният „утвърден образец“ на електронния фиш въобще **не съответства** на Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги (ЗЕДЕУУ) и в частност – на разпоредбите на чл.2 – чл.4 от същия, поради което освен, че **трудно може да се нарече „документ“** от правна гледна точка, **още по-трудно би могъл да се нарича „електронен документ“ или „електронен фиш“**. В допълнение, електронен документ е **всяко съхранявано в електронна форма съдържание**, и по-специално **текстови или звуков, визуален или аудио-визуален запис**, както гласи разпоредбата на чл.3 от ЗЕДЕУУ вр. чл.3, т.35 от **Регламент № 910/2014г. на ЕС**, което **изключва** „хартиен носител“ на електронното изявление. Нещо повече – в дефинитивната разпоредба на § 6, т.63 от ДР на ЗДвП **ясно** е записано, че електронният фиш е **електронно изявление**, но всяко електронно изявление следва да има свой **автор** – физическото лице, което в изявлението се сочи като извършител на същото (чл.4, изр.1 от ЗЕДЕУУ), и **титуляр** – лицето, от името на което се извършва електронното изявление (чл.4, изр.2 от ЗЕДЕУУ), което **прави образа на ЕФ, утвърден с министерска заповед, в пълна дисхармония с посочените нормативни текстове**.

Второ, липсва „дата на съставяне“ на ЕФ като реквизит на неговото съдържание, като наличието на този точно реквизит е задължително, т. к. предполага решаване на **редица и със съществено значение правни въпроси** като приложим към датата на издаване на ЕФ материален и процесуален закон, наличие на компетентност на издаващото го длъжностно лице, изчисляване на релевантни срокове, в т. ч. и давностните срокове по чл.80 – чл.82 от НК вр. чл.11 от ЗАНН и други. Не следва да се забравя също и обстоятелството, че влезият в сила ЕФ има силата на влязло в сила НП (чл.189, ал.11 от ЗДвП) и щом ЕФ „има претенцията“ да бъде НП би следвало да съдържа и съответните реквизити, които ЗАНН въвежда като изискуеми за НП (вж. чл.57, ал.1 от ЗАНН), независимо от „опростената форма“, заложена от законодателя в чл.189, ал.4 от ЗДвП. Липсата на предвидена в разпоредбата на чл.189, ал.4 от ЗДвП дата на съставяне на електронния фиш, като негов реквизит, е поредният пример за „качествено“ законодателно разрешение, което създава огромни трудности пред правоприложителя. До отстраняване на тези пропуски по съответния законодателен ред, наличните непълноти съгл. чл.46, ал.2 от ЗНА следва да бъдат запълнени с относими и релевантни за казуса изисквания, каквито са

тези на чл.57, ал.1, т.1 и т.2 на ЗАНН, поради простата причина, че **ЕФ има „двойствена природа”** – **притежава характеристиките на АУАН**, доколкото „установява” **нарушението чрез съответните технически средства, но без да участва контролен орган в този етап, но и характеристиките на санкционен акт (НП)**, т. к. чрез него се налага и административно наказание, където участието на **наказващ орган е задължително** и не може да се осъществява от „неизвестни длъжностни лица”. В процесния случай електронни фиш **не** отговаря на тези основополагащи изисквания, поради което следва да бъде отменен и на това основание.

Водим от всичко изложено до тук СРС достигна до извода, че са налице съществени процесуални нарушения, заради които се е стигнало до ограничаване в правото на защита на жалбоподателя, като те са от такова естество, че не биха могли да се преодолеят в хода на съдебната фаза на административно-наказателното производство, а в допълнение на казаното – разпоредбата на чл.53, ал.2 от ЗАНН се явява и неприложима, т.к. самоличността на нарушителя **не е безспорно** установена. В тежест на наказващия орган е да установи всички факти от състава на нарушението, и когато липсват такива доказателства, това води и до **недоказаност** на т. нар. „административно обвинение”.

С оглед изхода на делото претенцията на въззиваемата страна (наказващия орган) за присъждане на юрисконсултско възнаграждение (вж. л.59) е **неоснователна** и следва да бъде оставена без уважение, още повече, че юрисконсулт **няма данни да е взел участие в делото**, като представянето на т. нар. „писмени бележки”, по скромното мнение на този съдебен състав **не попада в понятието за юридическа защита и процесуално представителство**. От друга страна, искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на адвокатско възнаграждение при усл. на чл.38, ал.2, изр.1 вр. ал.1, т.3 от ЗАДВ, има своето основание, като **същото** следва да бъде **възложено в тежест** на СДВР, а въпрос **на преценка на съда е какъв да бъде размерът** на присъденото възнаграждение (вж. и Решение на СЕС от 25.01.2024г. по дело № С-438/2022г.). По правило, **адвокатът** или адвокатът от Европейския съюз **може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие** на роднини, **близки** или на друг юрист (чл.38, ал.1, т.3), като в този случай, ако в съответното производство **на срещната страна е осъдена за разноси, адвокатът** или адвокатът от Европейския съюз **има право на адвокатско възнаграждение** (чл.38, ал.2, изр.1 от ЗАДВ), а съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл.36, ал.2 от с.з. (бел. с. – тази за минималните адвокатски възнаграждения) и **осъжда другата страна да го заплати** (чл.38, ал.2, изр.2 от ЗАДВ).

В същото време, Съдът на ЕС приел със споменатото решение, че - чл.101, § 1 от ДФЕС вр. чл.4, § 3 от ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че **наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба**, противоречи на посочения чл.101, § 1, националният съд **е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба** по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноси за адвокатско възнаграждение, вкл. когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски

услуги и адвокатско възнаграждение; - чл.101, § 1 от ДФЕС вр. чл.4, § 3 от ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта” по смисъла на тази разпоредба; при наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в чл.101, § 1 от ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики; - чл.101, § 2 от ДФЕС вр. чл.4, § 3 от ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по чл.101, § 1 от ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, вкл. когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

С оглед разпоредбата на чл.18, ал.2 вр. чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения (НМРАВ) на осъществилият правната помощ адв. М. Л. би следвало да заплати възнаграждение от 400.00 (четиристотин) лева, но с оглед спецификата на делото, неговата несложност откъм фактически обстоятелства и правна квалификация, неутежнено съдебно следствие (приети само писмени доказателства, без разпит на никакви свидетели), и доколкото реалните действия по делото са изготвяне на жалбата и явяване в съдебно заседание, които с оглед критериите за оценка на адвокатските действия в НМРАВ, възнагражденията за тях са съотв. 100.00 лева и 250.00 лева (арг. чл.18, ал.1 и чл.14, ал.2 от цит. нар.), то **и именно разноски в размер на 350.00 (триста и петдесет) лева** отговарят на посочените от съда критерии и характеристики на делото. Тази сума следва Столичната дирекция на вътрешните работи да бъде осъдена да заплати на адвоката, защитава жалб. А. М..

По изложените съображения обжалваният електронен фиш следва да бъде отменен поради нарушение на процесуалния и материалния закон, неустановеност и недоказаност на нарушението и на неговия автор в лицето на жалбоподателя, а жалбата уважена като основателна, и затова на осн. чл.63, ал.3, т.1 и т.2 вр. ал.2, т.1 вр. ал.1 и чл.63д от ЗАНН (ред., ДВ, бр.109 от 2021г.), **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло като незаконосъобразен и неправилен **Електронен фиш сер. К № 6275018 от 30.08.2022г. на СДВР**, с който на осн. чл.189, ал.4 вр. чл.182, ал.4 вр. ал.1, т.3 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на жалбоподателя А. Г. М. е наложено административно наказание „глоба” в размер от 200.00 (двеста) лева за нарушение на чл.21,

ал.2 вр. ал.1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи **да заплати** в полза и по сметка на адв. М. О. Л. *адвокатско възнаграждение* по чл.38, ал.2, изр.2 вр. ал.1, т.1 от Закона за адвокатурата в **размер** на **350.00 (триста и петдесет) лева**.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на Глава XII от АПК и на основанията по НПК, пред Административен съд - София-град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____